

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๗ - ๒๕๓๐

พรรษาที่ ๒๐ - ๔๒

จำพรรษาที่ วัดประชาคมวนาราม (ป่ากุง)
บ้านศรีสมเด็จ ตำบลโพธิ์ทอง
อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด

ตั้งตระวันโผล่เหนือขอบฟ้า

นับเป็นเวลาถึง ๘ ปี ที่หลวงปู่ศรี ท่านได้ไปเที่ยววิเวกภาวนาและจำพรรษาในที่อื่น การย้อนกลับมาถิ่นเดิมของท่าน ช่างเป็นความจริงอย่างที่หลวงปู่บัว สิริบุญโณ ได้บอกไว้ว่า “ท่านศรี ท่านจะหนีจากเมืองร้อยเอ็ดไปไหนไม่ได้ดอก” ก็เป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้อย่างที่ใคร ๆ ไม่อาจปฏิเสธได้

การกลับมาของท่านในคราวนี้ ดังลำแสงแห่งตะวันโผล่ขึ้นมาเหนือขอบฟ้าของจังหวัดร้อยเอ็ด ส่องแสงสว่างจ้ามาแต่ไกล ย่อมยังความมืดมิดให้ปลาสนาการหายไป ยิ่งความหลับใหลของบุคคลผู้หลงใหลตื่นจากความมึนงง กลายเป็นคนผู้รู้ตื่นเบิกบาน

ในเช้าวันนั้นเมื่อชาวบ้านเห็นท่านกลับมาเดินเที่ยวรับภิกขาจารบิณฑบาตอย่างเมื่อหลายปีก่อน ต่างคนก็ต่างดีอกดีใจวิ่งบอกข่าวแก่กันและกัน รอยยิ้มแวววาวและจิตใจที่ชื่นบานแผ่ปกคลุมไปโดยทั่ว กระแสลำแสงแห่งธรรมภายในของหลวงปู่ศรี เจิดจ้ายิ่งกว่าแสงพระอาทิตย์ในยามเช้าวันนั้นเสียอีก เลียนหนามคือกิเลสชั่วหยาบ คือ ราคะ โทสะ โมหะ ตัณหา อวิชชา อุปกทาน ที่มีอยู่ดาษดื่นเที่ยวทิ่มแทงดวงจิตของมนุษย์และสัตว์เป็นจำนวนมาก คราวนี้มีหวังถูกบ่งออกได้ด้วยธรรมของท่านผู้ทรงธรรมเป็นอริยสงฆ์สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่มีคนและพระใจบาปอีกจำนวนไม่น้อยในเขตอำเภอเมือง(ปัจจุบันอำเภอศรีสมเด็จ) ที่โอ้อวดริษยาในการกลับมาของท่าน ถึงขนาดเที่ยวป่าวประกาศว่า “คอมมิวนิสต์กลับมาบ้านแล้ว” คนเหล่านี้เที่ยวขัดขวาง แสดงอำนาจบาตรใหญ่ ช่มชู้เบียดเบียนทุกวิถีทาง ไม่ให้ท่านสร้างวัดและสร้างความเจริญทางด้านศีลธรรมและวัฒนธรรม ดังข้อความตอนหนึ่งที่ท่านบันทึกไว้ในสมุดบันทึกของท่านว่า..

จดหมายจากที่ทำการเจ้าคณะตำบลขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด ส่งมาถึงพระอาจารย์ศรี เพื่อระงับการสร้างวัดว่า

“การตั้งวัดป่ากุง ผู้ใหญ่บ้านหายกทายิกาทั้งหลาย มีบ้านบาก บ้านหนองสองห้อง บ้านหนองแวง บ้านเหล่าล้อ บ้านก่อ ทางเจ้าคณะผู้ปกครองได้ทราบ ว่า ญาติโยมทั้งหลายมีวัดประจำหมู่บ้านดังกล่าวแล้ว จะคิดหรือปลูกสร้างสำนักขึ้นที่วัดร้างบ้านกุงเก่า เรื่องนี้หากจะสร้างจริง ๆ ให้ญาติโยมเสนอรายงานไปยังเจ้าคณะปกครองเสียก่อนจึงสร้างได้ มิฉะนั้นผิดระเบียบ ให้งดเสียก่อนดีกว่ามันจะยุ่งไปใหญ่”

ลงชื่อ พระปลัดพรหม เจ้าคณะตำบลขอนแก่น

ชาวบ้านที่มาช่วยกันสร้างสระใหญ่ที่วัดปากงู เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙

และอีกฉบับหนึ่งเพื่อรับการขยายเขตวัด จดหมายจากที่ทำการกำหนด ตำบลขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด ส่งมาถึงพระอาจารย์ศรีว่า

“ที่ดินจะปลูกวัดนั้น ขอให้ท่านอาจารย์เอาแค่เขตเดิมของวัด (๔ ไร่) เก่า แต่ส่วนนอกนั้นผมจะให้ราษฎรครอบครองเป็นที่ทำมาหากิน เพราะแผ่นดินมันกำลังกันดารมาก และประชาชนก็มาก การตั้งวัดแล้ว ราษฎรก็เข้าครองประโยชน์อีกมิได้ เพราะทางการไม่พึงประสงค์จะอนุญาตให้ได้ ฉะนั้นท่านอาจารย์จงเอาแต่เขตวัดเดิม”

ลงชื่อ นายยาว ชุงชิต กำหนดตำบลขอนแก่น

วัดประชาคมวนาราม

แต่ไม่มีใครอาจรู้ได้ว่า การกลับมาของท่านในคราวนี้ ท่านได้ครองวิมุตติสุข เหล่าเทวดาอารักษ์มาแสดงความยินดีอนุโมทนาในธรรมวิเศษและต้อนรับท่านอย่างดาซดื่น นัยว่าจะเป็นการกลับมาเพื่อเสริมสร้างสิ่งมหัศจรรย์อันเป็นคุณประโยชน์ใหญ่ให้แก่ประเทศชาติ พระพุทธศาสนา และพระมหากษัตริย์ อย่างที่สุดจะคิดและคาดเดาได้

เมื่อท่านอยู่ได้ไม่นานนักทายกทายิกาประชาชนเห็นพ้องต้องกันว่าจะบูรณะปรับปรุงวัดป่ากุงแห่งนี้ ให้เป็นวัดวาอารามสมบูรณ์ถาวรมั่นคงสืบไป จึงได้ดำเนินการขออนุญาตจากทางราชการจัดตั้งเป็นวัดขึ้น โดยให้ชื่อตามความหมายที่ประชาชนร่วมกันสร้างว่า **“วัดประชาคมวนาราม”** (ป่ากุง) ในสังกัดคณะธรรมยุตติกนิกาย ในวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ โดยมีท่าน (หลวงปู่ศรี มหาวิโร) เป็นเจ้าอาวาสปกครองและบูรณะปฏิสังขรณ์ให้เจริญรุ่งเรืองตลอดมา

ณ วัดประชาคมวนารามแห่งนี้ ท่านได้ก่อสร้างเสนาสนะไว้มากหลายสุดที่จะกล่าวได้หมด ได้ขยายอาณาเขตจากเดิมเริ่มแรก ๔ ไร่ เป็น ๒๔ ไร่ และเพิ่มเป็น ๓๑๔ ไร่ ๒ งาน

เมตตาสรพสัตว์

การขยายอาณาเขตวัดของท่านเป็นไปด้วยความเมตตาต่อสรรพสัตว์หาประมาณมิได้ วัดป่ากุงฯ นอกจากจะมีเขตพุทธาวาส สังฆาวาส เขตอุบาสิกาและแม่ชีแล้ว เขตแห่งหนึ่งซึ่งวัดอื่นนั้นไม่ค่อยมีนั่นก็คือ เขตที่อยู่ของสัตว์ธรรมชาตินานาชนิด ม้า เก้ง กวาง นกยูง กบ เขียด อีงอ่าง ปูนา ตะกวด เป็นต้น การขยายอาณาเขตวัดนั้น ท่านดำริว่า....

“ที่อยู่ของคนมันก็มีมากแล้ว แต่ที่อยู่ของสัตว์ที่เป็นอาหารเลี้ยงผู้คนจนจะล้นโลกล้นแผ่นดิน ล้นประเทศ ล้นเมือง แทบจะไม่ค่อยมี พุณาอันแว้งว้างข้างบริเวณวัดนี้ ฤดูฝนกบเขียดอึ่งอ่างมันร้องระงมอย่างน่าสงสาร มีผู้คนมาจับไปกินไปขายได้คนละหลายกระสอบ บริเวณข้างวัดป่ากุงนี้อุดมไปด้วยสัตว์ตามธรรมชาติ ถ้าไม่รักษาเอาไว้ สัตว์เหล่านี้ก็จะสูญหายสูญพันธุ์ไปกับปากท้องมนุษย์ที่ไม่มีวันอิ่มเสียหมด”

๑

๒

๑ พระภิกษุสามเณรฉันจังหันที่วัดป่ากุง

๒ เติบงกรรม ๓ กวาดลานวัด

๓

หลวงปู่ไปคุมงานก่อสร้าง ชุตสระ บริเวณขยายเขตของวัดป่ากง

และท่านย้ำเป็นธรรมดาบทย่อยอย่างน่าฟังว่า

**“ปู่ไม่มีหัวก็ยังเดินได้ งูไม่มีตีนก็ยังเลื้อยได้ แม่ไก่ไม่มีนมก็ยังเลี้ยงลูกได้
ฉะนั้นมนุษย์จึงไม่ควรดูหมิ่นสัตว์ ผู้มีปัญญาควรช่วยเหลือผู้ที่ต่ำต้อยกว่า
ร่างกายของมนุษย์และสัตว์จะมีประโยชน์เพราะรู้จักช่วยเหลือกัน
สัตว์ได้ช่วยเหลือมนุษย์ไม่ให้ตาย เพราะมนุษย์ได้เอาร่างกายชีวิตสัตว์มาเป็นอาหาร
มนุษย์เมื่อมีกำลังก็ควรช่วยเหลือสัตว์ที่ตนเองเคยบริโภค”**

เมื่อท่านดำริเช่นนั้นคณะศิษยานุศิษย์ต่างพากันสละจตุปัจจัยซื้อทุ่งนารอบๆ บริเวณวัดจนกลายเป็นวัดป่ากงที่กว้างใหญ่ ร่มรื่นไปด้วยแมกไม้ สัตว์ไพร่ ค้างคาว เป็นรมณีสถานอันสงบสำหรับพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา พ่อค้าประชาชน ชาวบ้าน ผู้แสวงบุญ มุ่งตรงต่อมรรค ผล พระนิพพาน และยังเป็นที่พักอาศัยของสัตว์น้อยใหญ่ต่างๆ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้ก็ด้วยอาศัยร่มใบบนบุญของท่านนั่นเอง

ไม่เพียงแต่ในอาณาบริเวณเขตวัดป่ากงเท่านั้นที่เมตตาท่านแผ่ไป สายลมเย็นนำแห่งเมตตาของท่านยังแผ่ปกคลุมไปโรงพยาบาล โรงเรียน สถานสงเคราะห์ ฯลฯ ทั่วประเทศ ส่วนมูลค่าสาธารณกุศลสงเคราะห์ที่ผ่านจิตเมตตาของท่านไม่สามารถนำมาแจกแจงได้หมด ถ้าหากนำมาบันทึกหรือเขียนลงในหนังสือเล่มนี้ทั้งเล่มก็สาธยายได้ไม่หมด ผู้เขียนจึงขอยกไว้จกขอกเล่าแต่เรื่องเกี่ยวกับจิตใจเป็นหลักใหญ่ ซึ่งเป็นจุดประสงค์ขององค์ท่านเองอย่างแท้จริง

สำหรับพระธรรมเทศนาของท่าน เมื่อร่างกายท่านยังแข็งแรงดี ท่านจะแสดงธรรมโปรดญาติโยมทุกวัน ธรรมะของท่านแสดงเป็นภาษาอีสานเข้าใจง่ายเป็นกันเอง บุคคลทั่วไปไม่ว่าเพศวัยใดก็ตามเข้าหาท่านได้ง่าย ท่านไม่ถือองค์ว่ามีชื่อเสียงโด่งดัง

๑ หลวงปู่ศรี ปฏิบัติศาสนกิจด้วยการรับนิมนต์ไปแสดงธรรมในที่ต่างๆ
๒ สนทนาธรรมกับญาติโยม

ข้อวัตรปฏิบัติ

พระภิกษุสามเณรที่เข้ามาศึกษายังสำนักวัดป่ากุ้งฯ หรือวัดสาขา ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ท่านตั้งไว้อย่างเคร่งครัด คือ (นำมาลงเพียงบางส่วน)

เวลา ๐๓.๐๐ น. - ๐๕.๐๐ น. ตื่นนอนเตรียมทำวัตรเช้า ฟังอบรมกัมมัฏฐาน นั่งสมาธิภาวนา ทำความสะอาดศาลาและบริเวณวัดที่ได้รับมอบหมาย

เวลา ๐๘.๓๐ น. - ๑๑.๐๐ น. เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ห้ามกินแล้วนอน

เวลา ๑๕.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น. ทำความสะอาดลานวัด ลานศาลา อุโบสถ และพระเจดีย์

เวลา ๑๗.๐๐ น. - ๒๑.๐๐ น. ทำวัตรเย็น ฟังธรรมภาคปฏิบัติ ทำสมาธิภาวนา

การร่วมสังฆสามัคคีในนามศิษย์หลวงปู่ศรี ที่วัดป่ากุ้งฯ และวัดสาขา ต้องถือเป็นข้อปฏิบัติประจำปี ปีละ ๕ ครั้ง คือ

๑. วันคล้ายวันเกิดของหลวงปู่ศรี ตรงกับวันที่ ๓ พฤษภาคม ของทุกปี
๒. วันอุปสมบทหมู่เข้าพรรษา ตรงกับวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๘ ของทุกปี
๓. วันปวารณาออกพรรษา ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ของทุกปี
๔. วันกฐินสามัคคี ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ของทุกปี
๕. วันมาฆบูชา ของทุกปีเป็นวันประชุมใหญ่มูลนิธิฯ และปัญหาวัดสาขาที่ दिनวัดฯ

เรื่องการเงิน-การบัญชีของทางวัดป่ากุ้ง (ปัจจุบัน)

หลวงปู่ศรี มหาวิโร จัดให้มีคณะกรรมการบริหารงานประจำคือ ๒๕ รูป/คน โดยมีพระสงฆ์เป็นหลัก บริหารในรูปแบบของการจัดตั้งมูลนิธิ คือ

๑. มูลนิธิพระอาจารย์ศรี มหาวิโร (Pra Archarn Sri Maha Veero Foundation)

เริ่มต้นจากศรัทธาวัดสาขาของท่านประมาณ ๑๔๕ วัด ตั้งเป้าไว้ให้หาทุนเข้าช่วยกันวัดละ ๑ ล้านบาท และศรัทธาทำบุญกับหลวงปู่ศรีในแต่ละวันก็รวมเข้าในมูลนิธิพระอาจารย์ศรี มหาวิโร ปัจจุบันมีเงินอยู่ ๒๖๕,๐๐๐,๐๐๐ (สองร้อยหกสิบห้าล้านบาท)

วัตถุประสงค์หลักของมูลนิธิ

- เพื่อเป็นสมณบริวาร พระเณร ชี อุบาสก อุบาสิกา ที่มาปฏิบัติธรรม และช่วยเหลือภิกษุผู้อาพาธ หรือค่ายานพาหนะในการธุดงค์วัตร หรือในการปฏิบัติกัมมัฏฐาน
- ช่วยเหลือเด็กนักเรียน นักศึกษาที่ประพฤติดี แต่ยากจน
- ช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรมหรืออุบัติเหตุ ในการปฏิบัติหน้าที่ทางพลเมืองดีหรือทางสังคมสงเคราะห์หรือสาธารณะประโยชน์ ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

- เพื่อช่วยเหลือกิจการศาสนา ทำนุ บำรุง ส่งเสริมซ่อมแซมบูรณะปฏิสังขรณ์ พระมหาเจดีย์ชัยมงคล/พระเจดีย์หิน และกิจการสาธารณประโยชน์ บูรณะสถานพยาบาลสาธารณะ หรือช่วยเหลือกิจการสภาอากาศไทย
  - เพื่อช่วยเหลือบุคคลที่ยากไร้ ในการประกอบสัมมาชีพที่คณะกรรมการเห็นสมควร หรือส่งเสริมผู้ประกอบการสัมมาชีพดีเด่น
  - เพื่อร่วมมือกับองค์การการกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณประโยชน์ ทั้งนี้โดยวัตถุประสงค์ทั้งหมดไม่เกี่ยวกับการเมือง
  - เพื่อช่วยเหลือกิจการป้องกัน หรือบรรเทาสาธารณภัยต่างๆ
- ฯลฯ

๒. มูลนิธิอนุสรณ์พระกฐินต้น

เริ่มทุนมาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทานทุนทรัพย์ ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อขยายที่ดิน ปัจจุบันมีเงินอยู่ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นอกจากนี้วัดป่ากุงฯ ยังได้เป็นที่ตั้งศูนย์อบรมศีลธรรมของคณะกรรมการส่งเสริมพระพุทธศาสนาประจำหมู่บ้าน (ก.ส.ศ.ป)

หลวงปู่ศรีฯ ท่านได้รับแต่งตั้งจากเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวิรรวงศ์ (ดิฐโล อัณณ) เจ้าคณะภาค ๘-๙-๑๐-๑๑ (ธ) เป็นหัวหน้าพระธรรมทูตสายที่ ๕ (พิเศษ) และหน่วยสงเคราะห์ พุทธมามกะผู้เยาว์ (น.พ.ก.) เป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการสงฆ์ฝ่ายธรรมยุต จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นประธานสงฆ์ฝ่ายอรัญวาสีจังหวัดร้อยเอ็ด

ส่วนการศึกษาอบรม ท่านหลวงปู่ศรี มหาวิโร ท่านได้อบรมหนักไปในทางปฏิบัติ วิปัสสนาธุระกัมมัฏฐานเป็นส่วนมาก เน้นหนักไปในทาง ศีล สมาธิ และปัญญา ที่ได้ศึกษา มาเป็นอย่างดีจากท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหลักปฏิบัติ

วัดนี้มีพระเจ้าพระสงฆ์จำพรรษาอยู่ไม่น้อยกว่าปีละ ๒๕ - ๓๐ รูป มีทายก ทายิกาและชาวพุทธทั้งปวงมารักษาศีลฟังเทศน์และรับการอบรมศีลธรรมในวันธรรมสวนะไม่น้อยกว่าวันละ ๑๐๐ คน โดยมีได้เลือกกว่ากาลในพรรษาหรือนอกพรรษา ถ้าหากเป็นวันสำคัญ ทางพระพุทธศาสนา อาทิ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันทอดกฐินสามัคคี เป็นต้น ชาวพุทธย่อมมาประชุมกัน ณ “ศาลามหาวิโรธรรมสภา” มากเป็นพิเศษ แม้ศาลาจะกว้างใหญ่ไพศาลเห็นปานนี้ก็ตาม แต่ก็ดูเป็นแคบไปนิดทีเดียว

และสิ่งที่น่าสนใจและปลาบปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่งนั่นก็คือ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา และเจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ได้เสด็จมาทอดพระกฐินส่วนพระองค์ที่วัดประชาคมวนาราม (ป่ากุงเก่า) ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติประวัติแก่ชาวจังหวัดร้อยเอ็ดเป็นอย่างยิ่ง

๑ หลวงปู่ศรี กำลังถวายปัจจัยสี่ แต่หลวงปู่อ่อน ภาณสิริ

๒ หลวงปู่ศรี นำพระภิกษุ สามเณร บิณฑบาตรรอบศาลาวัดผาน้ำน้อย

ธรรมเนียมปฏิบัติ

ด้วยอุปนิสัยที่ชอบธุดงค์ธรรม เมื่อออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ศรี มหาวิโร ท่านจะพาสาธุศิษย์ออกเที่ยวธุดงค์ธรรมยาตราไปตามหมู่บ้าน ตำบล อำเภอต่าง ๆ ที่มีป่ามีโคก มีดอน ที่ ๆ ชาวบ้านนิยมนับถือผีปู่ตา ผีป่า ผีเถื่อน ผีฟ้า ฯลฯ ท่านมักจะไปในที่ที่ผีดู ๆ โดยเอาธรรมของจริงจาริกไปโปรดคนและผี โปรดให้ชาวบ้านเปลี่ยนจากการนับถือผีมา นับถือพระพุทธเจ้าแทน โปรดผีมีจิตวิญญาณ เทียบหลอกหลอนชาวบ้านเป็นงานสนุก ให้เป็นผีที่มีความเห็นชอบ ประกอบกรรมดี

ธรรมะหลักใหญ่ที่ท่านเน้นสอนชาวบ้านนั้นก็คือ ให้เขาละเว้นสิ่งที่เป็นอบายมุข โทษของการเล่นการพนันสลากกินรวบ รู้จักเคารพในสิ่งที่ควรเคารพ บูชาในสิ่งที่ควรบูชา มีความจงรักภักดี ต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เป็นต้น

ท่านปรารภว่า **“ประชาชนชาวบ้านผู้มีอุปนิสัยในทางธรรม เมื่อได้สนทนาธรรม ได้ฟังธรรมจากท่านซึ่งเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงแม้เพียงครั้งเดียว ก็จะได้รับประโยชน์และความสุขอันมีพระนิพพานเป็นที่สุดได้เช่นกัน”**

สายทางธรรมที่ท่านเที่ยวจาริกกรรมฐานโปรดชาวบ้านในยุคนั้น เริ่มแรก (ผู้เขียนขอยกตัวอย่างเพียงบางส่วน **ที่หลวงปู่ศรีฯ บันทึกรไว้ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม - ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๘**) ท่านไปทางอำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด

ที่ตำบลชุมพระ มีประชาชนที่ศรัทธาเลื่อมใส เลิกนับถือผีหันหน้าเข้าหาพระรัตนตรัย จำนวน ๗,๓๕๓ คน

ขณะปฏิบัติศาสนกิจที่วัดผาน้ำน้อย

พระนันทเจ้าแก้วศรีธาธาธา

ตำบลบึงงาม อำเภอโพธารอง มีผู้เลิกลับถือผี ๔,๕๘๐ คน ที่บ้านโพธารอง มี
ศรีธาธาถวายที่ดิน ๑๖ ไร่ เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลขามเฒ่า มีประชาชนมาฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๕,๔๓๘ คน

ตำบลอุ่มเม้า มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๑,๕๕๒ คน และมี
ศรีธาธาถวายที่ดิน ๔ ไร่ ๑ งาน เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลกกโพธิ์ มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๖,๐๘๘ คน และมี
ศรีธาธาถวายที่ดิน ๕๔ ไร่ เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลสว่าง มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๖,๗๘๖ คน และมี
ศรีธาธาถวายที่ดิน ๖ ไร่ ๑ งาน เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลโนนไชยศรี มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๓,๖๔๐ คน

ตำบลสะอาด มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๒,๔๒๓ คน

ตำบลเชียงใหม่ มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๔,๓๗๐ คน

ตำบลหนองใหญ่ มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกลับถือผี ๑,๗๒๖ คน

ธรรมของท่านจึงแผ่ไปทั่วทุกทิศ ชาวบ้านเกิดความเลื่อมใส จากดงดอนศาลฝั่ม
ผีตาที่ท่านเดินธุดงค์ผ่านมาพัก ภายหลังได้กลายเป็นวัดวาอารามกรรมฐานเต็มทั่วไปหมด

ในเรื่องเผยแผ่ธรรม ปราบผี สร้างวัดกรรมฐาน สอนคนชั่วให้กลับมาเป็นคนดี
บารมีธรรมของท่านจึงแผ่ขยายกว้างไกล จึงทำให้ท่านเป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป

เรื่องท้าวสีทนกับนางมโนรา

หลวงปู่ศรี มหาวิโร ท่านออกเที่ยวสั่งสอนประชาชนในที่ต่าง ๆ มีวรรณกรรมอีสาน เรื่องหนึ่งที่ท่านมักจะยกเปรียบเทียบเสมอคือเรื่องท้าวสีทนกับนางมโนรา ท่านแสดงไว้ว่า

“เดี๋ยวนี้โลกของเราติดกันอยู่มุ่นนี้แหละ (มุ่นเงิน) สีทนมโนรา เป็นนิยายอันหนึ่ง เป็น บุคคลลาธิชฐาน จะจริงหรือไม่จริงก็แล้วแต่

แต่เมื่อเป็นบุคคลลาธิชฐานแล้ว เราน้อมมาเป็นธรรมาธิชฐานได้ ชื่อท่านก็บอกไว้แล้ว สีทน มโนรา แต่เรื่องย่อๆ ง่าย ๆ ของนิทานนี้ ใครๆ ก็พอจะรู้จัก

มโนรา ก็แปลว่า จิตใจ จิตใจนี้สามารถเหาะไปถึงไหนถึงไหนก็ได้

สีทนอันนี้ก็หมายถึงร่างกายของเรานี้แหละ คือความอดทนก็ได้

ความอดทนนี้เป็นคู่ของจิต ถ้าจิตไม่มีความอดทนก็อยู่ไม่ได้

ตามเรื่องท่านว่ามโนราหนีปีกก็เลยเหาะหนี จะไปเมืองภูเงินโน่น แต่พอถึงป่าดงไปพบฤๅษี เลยเอาแหวนธำมรงค์ฝากไว้กับฤๅษี แล้วสั่งฤๅษีว่า หากผัวข้ามาให้เอาแหวนธำมรงค์ให้ เขาด้วย แล้วนางมโนราก็นั่งไปถึงเมืองภูเงิน กำหนดวันจะแต่งงานกับพระยาภูเงิน

ท้าวสีทน ก็อดทนเดิน เดินไปอยู่อย่างนั้น ทนทุกข์ทรมาน เดินฝ่าป่าดง ป่าห้วย หลุมคิมห้วยหนา ก็อดทนฝ่าไป ไปพบฤๅษีๆ ให้เรียนมนต์คาถาเสกใส่মনาว ถ้ามันฝ่าไป ที่ไหนไม่ได้ ก็ให้เอามะนาวขวางไป มันจะเจาะทางเดินไปได้ และได้มอบแหวนธำมรงค์ให้

พอไปถึงแม่น้ำกัณฑ์ก็เลยกัณฑ์ทอง ทั้งมะนาวลงไปปรากฏว่าจมน้ำไปเลย เลยข้ามน้ำไป ไม่ได้ นั่งกอดเขาร้องไห้อยู่ที่ต้นไม้อันหนึ่งใกล้ฝั่งแม่น้ำ ลูกนกอินทรี ๓ ตัว เห็นสีทน นั่งร้องไห้ก็ลงมากถามว่า “ทำไมมาร้องไห้ที่นี่”

สีทนก็เล่าให้ฟังว่า เมียหนีไปอยู่เมืองภูเงิน จะไปตามก็ข้ามน้ำไม่ได้

ลูกนกอินทรีก็เลยแนะนำว่า “พวungenี้พ่อแม่มันจะบินไปหากินอาหารที่เมืองภูเงิน เพราะเมืองภูเงินกำลังจัดงานแต่งงานนางมโนรากับพระยาภูเงิน ฉันก็จะไปด้วยขอให้ท่าน แทรกเข้าไปอยู่ในขบวนปีกพ่อแม่ฉันก็แล้วกัน”

วันรุ่งขึ้นสีทนจึงปีนต้นไม้ขึ้นไปแทรกอยู่ในขบวนปีกนกอินทรี

พ่อแม่นกอินทรีก็พาบินไปเมืองภูเงิน พอไปถึงนกบินลงต่ำๆ สีทนก็กระโดดลง แล้วไป พบสาวใช้ในวังออกมาตักน้ำอาบ จึงฝากแหวนธำมรงค์ไปให้นางมโนรา พอนางมโนราเห็น แหวนธำมรงค์ ก็พูดขึ้นว่า ผัวฉันมาถึงแล้วฉันไม่แต่งงานหรอก

นี่เป็นเรื่องย่อๆ ทีนี้ถ้าเราจะย้อนมาเป็นธรรมาธิชฐาน

มโนราหมายถึงมโนหรือจิตใจของเรา ท้าวสีทนหมายถึงอดทนหรือขันติ

มโน (จิต) กับสีทน (ขันติ) ถ้าหนีจากกันแล้วใช้ไม่ได้ (หมายความว่า การฝึกจิตต้องอดทน)

แหวนธำมรงค์ หมายถึงธรรมะ ที่ว่าเสกมนต์ใส่মনาว หมายถึงฤๅษีท่านมีศีล หรือ สติ พอจะต่อสู้กับทุกขเวทนาต่างๆ นานาได้

หลวงปู่ศรี กำลังพรมน้ำมนต์ให้กับคณะศรัทธาที่มาร่วมงานวันเกิด ณ พระมหาเจี๋ยชัยมงคล จังหวัดร้อยเอ็ด

การนั่งกรรมฐานมักมีเหมือนขวากหนามอยู่มากๆ คือนั่งไปหน่อยมักจะเจ็บนั้น ปวดนี้ วุ่นวาย นี่แหละคือ ฝ่าดงหนา ป่าหยาบหลืมหิมหยาบหนา(เดินไม่สะดวก) ต้องฝ่าให้ได้

แต่แล้วเราต้องอาศัยขันติคือ ความอดทน ท้าวสีหนต้องสู้ตั้งต้นเข้าไป

พอได้แหวนธำมรงค์แล้วเหมือนได้สติ เลยไม่กลัวในการสู้กับทุกขเวทนา ต้นเข้าไปเลย แต่ว่าขั้นนี้ต้นเข้าไปถึงแม่น้ำกัณฑ์กัณฑ์ทองแล้วไปไม่รอด (ข้ามน้ำไม่ได้)

จะข้ามได้ก็ด้วยอินทรีย์ทั้ง ๕ (หกอินทรีย์ ๕ ตัว) คืออินทรีย์ ๕ อันได้แก่ ลัทธินทรีย์ วิริยินทรีย์ สตินทรีย์ สมาธินทรีย์ ปัญญินทรีย์ คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา

อินทรีย์ทั้ง ๕ เป็นพลังที่จะข้ามไปเมืองกุเงิน จึงจะได้เมียบินมา ถ้าไม่เช่นนั้นเมีย(ใจ) ก็จะอยู่เมืองกุเงิน(ใจติดเงิน) เป็นอย่างนั้นไซ้ไหม เห็นใครๆ ก็ยุ่งกับเงินกันทั้งนั้น เรียกว่า ไปอยู่เมืองกุเงินกันหมด เจ้าตัววิ่งตามไม่ทันมีมากใช้มาก เป็นหนี้มากยุ่งกันอยู่อย่างนั้นแหละ

นี่แหละมนโรรามันไปอยู่เมืองกุเงิน มันไปแต่งงานแล้วก็ไม่รู้ จะบินคืนมาอยู่กับตัวของ ตัว ก็มาได้ จิตใจมันไปยึดอยู่กับทรัพย์ภายนอก

เมื่อพิจารณาเป็นธรรมชาติฐานแล้วมันจะต้องเป็นอย่างนั้น คนเราชอบไปอยู่เมืองกุเงิน หมด ส่วนธรรมชาติไม่ยากมาหาเลย ท้าวสีหนก็เดือดร้อนวุ่นวาย เพราะเมีย(ใจ)ไม่อยู่ด้วย

ฉะนั้น คนจึงได้ทุกข์ ได้ยาก ฆ่ากัน ทำลายกัน ยิงกัน คินวานนี้ก็ได้ยินว่าแทงกันตาย หวงกันทำนั้นทำนี้ร้อยอันพันอย่าง มัน(ใจ)ไปติดอยู่ที่เงินกันทั้งนั้น อยู่แต่ว่างเปล่าๆ เลย ไม่มีความอดทน โลกอันนี้ก็เลยเดือดร้อน นี่เทียบกันง่ายๆ

มัจฉิมวัย

ในบางคราวแม้ท่านจะอยู่ในมัจฉิมวัยอย่างปัจฉิมวัยแล้วท่านยังนำคณะานุศิษย์ของท่านเที่ยวกรรมฐานเหมือนกับวัยหนุ่มๆ ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย เที่ยวอบรมสั่งสอนคนที่หลงมกมาย นับถือสิ่งที่ไร้แก่นสาร หันมานับถือพระรัตนตรัย ปรากฏว่ารายการที่ท่านผ่านไปกลืนรูปคว้นเทียน เครื่องสังเวญตผิ ได้กลับกลายมาเป็นเครื่องบูชาสักการะพระรัตนตรัย แม้หนทางที่ท่านก้าวเดินจะเหน็ดเหนื่อย แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อในการสงเคราะห์โลก

เพราะท่านถือว่า **“ร่างกายกับคุณความดีแตกต่างกันไกลลิบลิบ เพราะร่างกายสลายไปทุกขณะ ส่วนคุณความดีดำรงอยู่ชั่วกับชั่วกัลป์”**

อย่างเช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๑๔ ท่านพาคณะศิษย์ไปทางอำเภอโพธารอง เพราะที่นั่นมีคนนับถือ “ผีฟ้า และผีปอบ” มาก เมื่อไปถึงท่านจะเทศนาสั่งสอนขัดเกลาจิตใจคนที่นับถือผีเสียก่อน ว่า “การนับถือผีไม่มีประโยชน์ ส่วนเข้านับถือพระพุทธเจ้าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ ผู้ที่นับถือพระพุทธเจ้าแล้ว ผีไม่อาจเข้ามาทำอันตรายได้”

พอตกตอนค่ำท่านและคณะก็จะนอนตรงที่ว่า “ผีดู ๆ” เมื่อตื่นเช้าขึ้นมาไม่เห็นผีกล้าสามารถทำอันตรายท่านแต่อย่างใด ผู้คนเพิ่มความศรัทธาในท่านเป็นอย่างมาก

แล้วท่านก็จะแสดงธรรมย้าว่า **“ชีวิตมนุษย์ไม่ควรมีผีเป็นสรณะ เพราะผีไม่ใช่ที่พึ่งที่แน่นอน ให้หันมานับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่แน่นอนถาวรมั่นคง ใครที่มัวนับถือผีเป็นที่พึ่ง ถือว่าเกิดมาเสียชาติเกิด”**

ชนทั้งหลายเหล่านั้นเมื่อได้ฟังธรรมที่ท่านแสดงแล้ว ถึงกับนั่งร้องไห้เกือบทั้งหมู่บ้าน หันมาขึ้นต่อไตรสรณคมณ์ ท่านก็จะรดน้ำมนต์ให้ ในขณะที่ท่านรดน้ำมนต์ให้หันเสียงกริตร้องโหยหวนของผีที่สิงอยู่ในร่างคนทั้งหลายพยายามต่อสู้กริตร้องดังไปไกลหลายช่วงป่าและไม่นานคงเหลือแต่เสียงสะอึกสะอื้น และในที่สุดก็จะสงบลง เมื่อกลับไปบ้านก็จะปลดหิ้งบูชาผีที่ตนบูชาอยู่ในบ้านทิ้ง อย่างไม่อาลัยเสียดยและเกรงกลัวอีกต่อไป

ในบางครั้งหลวงปู่ศรี ท่านก็เมตตาเล่าเรื่องผีที่ท่านสัมผัสได้ให้เฉพาะศิษย์ใกล้ชิดฟัง ท่านบอกว่า

“พวกภูตผีก็เหมือนมนุษย์เรานี้แหละ มีทั้งดีและชั่วเหมือนคนเรามีทั้งชั่วทั้งดี ผีไม่ดีก็ถูกจับไปกักไว้ในคุกเหมือนโลกมนุษย์เรา บ้านเมืองผีก็ใหญ่โตเหมือนบ้านเมืองในโลกมนุษย์เรา มีหัวหน้าปกครองเหมือนกันทุกอย่าง แต่ที่แตกต่างกันคืออำนาจของบุญ ผีทั้งหลายจะเกรงกลัวผู้มีบุญวาสนาที่สั่งสมมาดีแล้ว และผีที่มีนิสัยทางบุญก็จะสนใจในบุญเหมือนกัน แต่ที่เป็นผีเพราะต้องมาชดใช้กรรมตามวาระเท่านั้น

หลวงปู่ศรี ท่านเล่าเรื่องผีไว้พิสดารมาก แต่ผู้เขียนได้นำมาลงเพียงเล็กน้อย เพราะเกินล้นมนุษย์ทั่วไปที่รับรู้เห็นอย่างท่านได้ บางคนไม่เข้าใจเรื่องบาปบุญนรกสวรรค์อาจคิดไปได้ว่าเป็นเรื่องโอ้อวดกุเรื่องขึ้นมา จึงขอพักไว้ก่อน

ในการเที่ยวบวรมลั้งสอนออกธรรมาตราของท่าน ไม่ได้ราบรื่นเสมอไป ในบางครั้งมีผู้พยายามต่อต้านด้วยวิธีการต่าง ๆ บางคนนับถือผีมาตั้งแต่โคตรเหง้า หรือโคตรของโคตรเหง้า ตั้งแต่สมัยพระเจ้าเหา จนจิตใจกลายเป็นเปรตผีไปเสียทั้งหมด เที่ยวพยายามต่อต้านท่าน เห็นว่าท่านจะผ่านไปยังหมู่บ้านใดก็ไปเที่ยวโพนทะนาป่าวประกาศล่วงหน้าว่า “**คอม-มิวนิสต์มาแล้ว พวกमारมาแล้ว มาในคราบของพระภิกษุเป็นผู้นำ ให้ชาวบ้านพากันระวังอย่าหลงเชื่อ**”

เมื่อท่านเดินทางไปถึงพวกमारเหล่านี้ก็จะคอยก่อกวนด้วยวิธีการต่าง ๆ ทำให้ลูกศิษย์เดือดร้อนใจจึงเข้าไปกราบเรียน ท่านก็บอกว่า “ก็ช่างเขาเถอะ อย่าไปสนใจพวกมันเลย”

และท่านก็สอนศิษย์ว่า “**คนฉลาดถึงมีตาดี ก็ทำเหมือนคนตาบอด ถึงหูดี ก็ทำเหมือนคนหูหนวก ถึงมีปัญญา ก็ทำเหมือนคนโง่ ถึงมีกำลัง ก็ทำเหมือนคนไม่มีกำลัง เมื่อมีความจำเป็นขึ้นมา ถึงจะนอนอยู่ในเวลาใกล้ตาย ก็ยังทำประโยชน์ใหญ่ได้**”

ภายหลังเมื่อพวกนั้นก่อเรื่องราวมามากเข้า ถือค้อนถือนัดหวังเข้ามาทำร้ายท่าน ท่านอดไม่ได้เลยพูดว่า “มีอะไร เฮ้ย!! เดี่ยวแผ่นดินจะสั่นนะ” ท่านพูดสั้น ๆ เพียงเท่านั้น พวกมันเห็นอำนาจอะไรของท่านก็ไม่ทราบ พากันวิ่ง ๆ ๆ ๆ แตกหนี ราวกะผิ้งแตกรังกระเจิดกระเจิง ทั้งซ็อน ทั้งมิด ทั้งขวาน วิ่งหนีเตลิดเปิดเปิง แบบไม่คิดชีวิต นี่คือนำนาจจิตของท่าน เป็นเรื่องสุดวิสัยที่เรา ๆ ท่าน ๆ จะอาจสามารถรู้ได้

อำนาจจิตของหลวงปู่ศรี

เมื่อกล่าวถึงอำนาจจิตของท่าน มีพระอดีตผู้ใหญ่บ้านที่สละบ้านเรือนออกบวชติดตามหลวงปู่ศรีได้เล่าด้วยความศรัทธาเลื่อมใสในอำนาจจิตของท่านไว้ว่า.....

...ตอนที่ผมยังไม่ได้บวชและยังไม่ได้เป็นผู้ใหญ่บ้าน ผมเข้ามาวัดป่าทุ่งใหม่ ๆ ท่านเทศนาว่า “เรามาประพฤติปฏิบัติ ให้ตั้งอกตั้งใจ”

ผมก็พูดสวนท่านว่า “หมามันเห่าทางบ้าน ผมหวังว่า จะมีโจรขโมยควาย”

ท่านจึงบอกว่า “จะเอาของดีให้ทำไม่มาพูดแย้ง ไม่ใช่วิธีนะ”

ผมก็ยังพูดแย้งขึ้นอีกว่า “ผู้ใหญ่บ้านเขาเปิดบ่อนการพนัน คนเล่นคนกินคนเที่ยวมันเยอะ ไม่รู้ว่าควายที่บ้านเป็นยังไง หมาดัวอยู่บ้านมันเห่า”

ท่านเลยด่าเอาว่า “มาประพฤติปฏิบัติในศีลธรรมจะไปแล้วทำไมกับของแบบนั้น ถ้าหากเราประพฤติดีแล้ว ไม่มีใครมาทำอะไรเราได้หรอก ปีนก็ยังไม่ออก ไฟไม่ไหม้ ตกน้ำไม่ตาย ไม่อย่างนั้นพระพุทธรูปเจ้าไม่ตรัสไว้หรอก สวากขาตธรรม คนไหนประพฤติธรรมคนนั้นไม่มีอันตราย”

ผมฟังท่านแล้วผมไม่เชื่อ ผมไม่เคยเห็นว่าธรรมจะรักษาวัวควายที่บ้านผมได้ ผมก็เลยขอลาท่านกลับไปบ้าน แยกไปคนเดียว สัญญากับเพื่อนไว้หากมีเรื่องจะฉายไฟเรียก กลับไปถึงบ้านเห็นคอกควายโดนขโมยเปิดไว้หมด แต่ควายไม่ออกจากคอก ปรากฏว่า พวกขโมย

๑ พระอุโบสถ
๒ เสนาสนะภายในวัด

กุฏิกลางน้ำ เป็นที่พำนักของหลวงปู่ศรี มหาวิโร ในปัจจุบัน

มันเอาสนตะพายควายตัวผู้ ดึงควายตัวผู้ออกหนีจากหมู่พวก แต่มันไม่ยอมไป ควาย ๗ ตัวไม่ออกจากคอก ชักตัว พ่อก็แก่ แม่ก็เฒ่า นัยตาก็ฝ้าฟาง มีเพียงหลานกำพร้าลูกของน้องสาว ผมจึงถามพ่อว่า “พ่อนอนต่างไหม?” (หมายถึงนอนแล้วรู้สึกมีอะไรแปลก ๆ หรือผิดปกติหรือเปล่า)

พ่อบอกว่า “ลูกเอ๊ย! ควายมันหลุดวิ่งไล่ชีวิตกันอยู่ ไปผูกหน่อย”

ผมก็โมโห บอกพ่อว่า “เขาจะขโมยควายเรา แต่ควายเราไม่ไป” ผมเลยฉายไฟเรียกเพื่อน เพื่อน ๑๒ คนจึงมาคุยด้วยกัน ต่างคนก็ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกัน อัจฉรย์จึงอย่างท่านหลวงปู่ศรีฯ ว่า “**ผู้ใดประพฤดิธรรม ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤดิธรรม**”

ผมหัวเข่าทรุดลงกับพื้นดินตรงปากคอกควายหันหน้าไปทางพ่อแม่ครูอาจารย์(ศรี) กราบขอเป็นลูกศิษย์ท่านนี้ เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นกับผมจริง ๆ หลังจากนั้นมาผมได้มากราบฟังธรรมท่านเสมอและมีเรื่องอัศจรรย์ในคุณธรรมของท่านเสมอ จึงเกิดศรัทธาแก่กล้าสละบ้านเรือนออกมาบวชประพฤดิศีลธรรม

ภูมิเจ้าที่วัดปากกง

หลวงปู่เล่าถึงภูมิเจ้าที่วัดปากกง ตนหนึ่งหลวงปู่เรียกว่า “อีสินเทียน” แปลงร่างได้ ๒ รูปแบบ ๑. เป็นงูใหญ่หางด้วน ตัวเท่าลำต้นตาล ๒. เป็นผู้หญิงแต่งชุดเปลือกไม้ ปกปิดกาย อีกตนหนึ่ง เรียกว่า “**บั๊กดำใหญ่หรือบั๊กคอลาย**” ท่านทรมานสมัยอยู่ที่ วัดป่าหนองไต้ จนยอมตัวขออยู่รับใช้ติดตามมาอยู่วัดปากกงกับหลวงปู่ มาเฝ้าวัดเฝ้าสระใหญ่ ใครไปจับต้อง ลักเล็กโขมยน้อยในวัด เอาของโดยไม่บอกกล่าวก่อน ต้องมีอันเจ็บไข้ได้ป่วยมีอันเป็นไปต่างๆ ถ้าอยากจะหายก็ต้องแต่งขันธ ๕ ขันธ ๘ มาขอขมาหลวงปู่ จึงหายจากอาการที่เป็น หลวงปู่บอกว่า ด้วยอาณิสย์แห่งการรับใช้พระ ภูมิเจ้าที่ทั้งสองได้ไปเกิดในภพภูมิที่สูงแล้ว

ต่อมาท่านก็เป็นผู้นำชาวบ้าน ปลุกป่าไม่ว่าจะเป็นส้ม มะนาว กล้วย กอไผ่ ฯลฯ ปลุกในบริเวณวัด ท่านปลุกกล้วยล่อมโบสถ์ ไม่ให้ใครแตะต้อง พอพวกโจรขโมยผ่านมา เห็นกล้วยสุกคาเครือน่ากิน ก็ชวนกันเข้าไปขโมย ไปกัน ๔ คน เอากระสอบข้าวสารไปใส่ ตัดใส่ถุงละเครือ หามกระสอบกล้วยเดินกว่นไปมาอยู่ในบริเวณวัด หาทางออกไม่ได้จน กระทั่งสว่าง นิ่งเหนียวล้าอ่อนเพลียทอดอาลัยอยู่ที่ใต้ร่มไม้

พอตอนเช้าท่านออกไปบิณฑบาต จึงบอกพระเถระว่า “ไปเรียกพวกขโมยบ้าหาม กระสอบกล้วยเดินรอบวัดทั้งคืนมานี้ซิ” เมื่อตามพวกขโมยนั้นมาท่านก็ถามว่า “เป็นไงบ้าง เหนื่อยไหม? ถ้าอยากกินทำไมไม่ขอ คราวหลังก็ขอลิ เอ้า เอาไปกินซะ”

เมื่อท่านอนุญาตให้ เขาก็กราบท่าน แล้วกราบเรียนท่านด้วยความตื่นเต็นต์นกลัวว่า “เข็ดแล้วครับท่านอาจารย์ เข็ดไปจนวันตาย วัดนี้ผีเยอะเหลือเกิน พวกผมจะเดินหนีไป ทางไหนก็มีผีขัดขวาง ไม่เจอผีก็เจอป่าทึบ หาทางมุดออกไม่ได้ เดี่ยวก็เจอเสือ เดี่ยวก็เจอ งูใหญ่ วิ่งหนีตายกันแทบทั้งคืน แทบจะเอาชีวิตไม่รอด เสือผ้าขาดวันหมด”

“ทีหลังอย่าพากันไปหาหลักขโมย มันเป็นบาป อยากได้อะไรก็ขอเอาตรงๆ” หลวงปู่ศรี ท่านกล่าวสอน

อีกอันหนึ่ง ก็เป็นเรื่องแปลกประหลาดเช่นกัน คือมีคนหนึ่งมารับจ้างขุดสระน้ำที่บ้านโสร่งแดง ห่างจากวัดป่ากุงนี้ไปก็ประมาณ ๔-๕ กม. เลียบบ้านก่อกไป แกเอาแทรกเตอร์ขุดตรงนั้น แแทรกเตอร์ดับไม่ติดเลย ทำยังไงก็ไม่ติด มีคนแนะนำแถวๆ ให้แต่งเครื่อง เช่นสังเวฬุสีปฐาติ เดี๋ยวรถก็จะสตาร์ทติด แกทำพิธอย่างที่เขาแนะนำ ก็ไม่สำเร็จประโยชน์ มีอีกคนบอกว่าลองไปขอน้ำมนต์จากหลวงปู่ศรี วัดป่ากุงสิ แกจึงมากกราบหลวงปู่เล่าความ

๑

- ๑ หลวงปู่ศรีนั่งรถกอล์ฟ
ตรวจตารางนาฬิกาในวัด
ตอนบ่ายเป็นประจำทุกวัน
- ๒ ญาติที่รับรองพระเถระผู้ใหญ่
- ๓ ญาติที่รับรองหลวงตามหาบัว
ญาณสมปนฺโน เมื่อคราวมา
เยี่ยมและแสดงธรรม ณ
วัดป่ากุง

๒

๓

เป็นไปให้ท่านฟัง ท่านจึงทำน้ำมนต์ให้ แก่ก็เอาไปรดพรหมรถแทรกเตอร์ พรหมน้ำมนต์เสร็จ
รถสตาร์ทติดทันทีเลย แก่ก็ก้มลงกราบหลวงปู่ตรงนั้นเลย พอเสร็จงานก็เลยมาหาหลวงปู่
บอกหลวงปู่ว่า ผมอัศจรรย์ในบุญบารมีครูบาอาจารย์จริงๆ ตั้งแต่นั้นมาทางวัดป่ากุงมี
กิจการงานอะไรเกี่ยวกับเรื่องชุดสระ แก่มาทำถวายหมด นี่เป็นเพียงเกร็ดเล็กน้อยในอีก
หลายเรื่องที่ยกมาเป็นตัวอย่างให้รู้ถึงอำนาจจิตและบุญญาภินิหารของหลวงปู่ศรี มหาวิโร

พระอรหันต์แสดงธรรมให้ฟัง ที่เขาผาน้ำย้อย

ในฤดูแล้งอากาศร้อนอบอ้าวของทุกปี ท่านมักจะนำคณะศิษย์ ออกเที่ยววิเวกเจริญสมณธรรมตามป่าตามภูเขาลึก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ “ภูเขาย้อย” หรือ “เขาผาน้ำย้อย” หรือ อีกชื่อหนึ่งว่า “ดงมะอี่” มีพื้นที่ติดต่อ ๓ จังหวัด คือ กาฬสินธุ์ มุกดาหาร และร้อยเอ็ด สถานที่แห่งนี้ถูกอริยาคัยท่านเป็นพิเศษตั้งแต่ท่านอุปสมบทใหม่ๆ จนกระทั่งเข้าสู่วัยชรา เมื่อมีโอกาสท่านจะออกมาเที่ยวเจริญสมณธรรมบริเวณเขาเทือกนี้เสมอ ท่านเล่าว่า

“การมาเจริญสมณธรรม ตามสมณวิสัย ที่เทือกเขาผาน้ำย้อยมักได้อุบายแปลกประหลาดและอัศจรรย์เสมอ ตั้งแต่คราวยังหนุ่มร่างกายท่านยังแข็งแรง ท่านมักมาเที่ยววิเวกเพียงองค์เดียวอยู่ในป่าลึกๆ สนุกในการเจริญวิปัสสนา การพิจารณาธรรมต่างๆ คล่องตัวไม่เป็นที่ติดขัด อากาศก็เบาสบาย สัตว์เลื้อยคลานก็ยังมิให้เห็นตาเขินอยู่ สงัดกายสงัดจิตจากอุปสรรคกิเลสที่มาก่อกรรณรุมเร้าจิตใจ บางครั้งบางครั้งปรากฏว่ามีพระสาวกอรหันต์ มาแสดงธรรมให้ท่านฟังตามอริยประเพณีโดยปรากฏทางสมาธิमित ใจความย่อสรุปได้ว่า

“สมณะไปที่ใด อยู่ที่ใดไม่ควรติดข้องอยู่กับกาลสถานที่ เวลา เวลา ควรตั้งจิตบำเพ็ญเพียรเพื่อความหลุดพ้นทุกกลมหายใจ เข้าออก ชีวิตที่กำลังก้าวผ่านไปในปัจจุบันคือความไม่แน่นอนที่ ผลกรรมปรุงจิตแต่งขึ้นตั้งแต่อดีต ถ้าหากกรรมในปัจจุบันไม่แน่นอน ก็จะส่งผลร้ายในอนาคต

การมีชีวิตอยู่กับการตายไม่มีความต่างกันในทางธรรมเพราะ เป็นหลักธรรมดาที่มนุษย์ และสัตว์โลกต้องพานพบเป็นประจำ นิสสัย การบำเพ็ญเพียรทางจิตเพื่อความหลุดพ้นในวันนี้ หรือวันพรุ่งนี้ต่างหากเป็นกิจที่สมณะพึงกระทำบำเพ็ญให้เกิดขึ้น

สมณะที่มีความมุ่งหวังว่าจะสิ้นกิเลสได้ในวันนี้หรือพรุ่งนี้เป็นสมณะที่ไม่แน่นอนใจ ต้องเป็นผู้มีความเพียรแผดเผากิเลส แก่กล้า สมณะเช่นนี้แลเป็นสมณะสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างแท้จริง”

ทัศนียภาพที่มองไปจากแนวกำแพงพระมหาเจดีย์ จะเห็นสระขนาดใหญ่ของผาน้ำน้อย

เมื่อสาวกอรหันต์มาแสดงธรรมให้ท่านฟังแล้ว ก็อันตรธานจากไป ท่านก็น้อมเอาธรรมนั้นมาพิจารณาใคร่ครวญไตร่ตรองให้เกิดสติปัญญา ท่านเล่าว่า “เพลิดเพลินตี๋มตำในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนท่องเที่ยวอยู่ในแดนอมตมหานฤพานข้ามความโศกเศร้าร้าวราน ลืมวันลืมคืน จิตใจจดจ่ออยู่กับการพิจารณาธรรมทั้งเบื้องบนเบื้องล่าง จิตออกรู้เห็นทั้งแดนนรก แดนสวรรค์ พรหมโลก ออกรู้เห็นความระทมทุกข์ของสัตว์โลก เห็นความบันเทิงสุขของเหล่าเทพในสรวงสวรรค์ เห็นความยาวนานของชีวิตในพรหมโลก เมื่อย้อนจิตกลับเข้ามาข้างในพิจารณาธาตุขันธ์ที่ถูกกรรมปั้นแต่งขึ้นมาเหมือนดินที่ถูกช่างปั้น ปั้นเป็นรูปสัตว์บุคคลต่าง ๆ ที่ถึงเวลาก็แตกสลาย แล้วก็ปั้นขึ้นมาใหม่โดยอาศัยดินเดิม เปลี่ยนรูปลักษณะไปต่าง ๆ นานา จนช่างปั้นคือจิต ไม่อาจจำผลงานคือภพชาติที่หมักหมมมานานแสนนานได้”

บางครั้งถึงกับน้ำตาร่วงเมื่อพิจารณาถึงชีวิตธาตุขันธ์และภพชาติที่เวียนว่ายตายเกิดผ่านมามีแต่เรื่องเบรกกองทุกข์นานัปการ หาประมาณและหาที่อยู่ติดยึดไม่ได้ ทำให้เกิดสลดสังเวชสุดประมาณ เห็นทุกข์และเห็นโทษของทุกข์ เห็นเหตุให้เกิดทุกข์คือกิเลสตัณหา เห็นทางดับทุกข์คือมรรคมรรค ๘ ที่พระพุทธเจ้าทรงประทานไว้ เมื่อจิตพิจารณาไปยังอยู่เป็นเวลานานจึงถอนออกจากสมาธิ

ท่านเล่าว่า พระอรหันต์มาแสดงธรรมให้ฟังนั้น มีทั้งพระสาวกอรหันต์ในสมัยพุทธกาลและพระอรหันต์ในสมัยปัจจุบันที่นิพพานในเมืองไทย เมื่อพระอรหันต์จะนิพพานท่านก็แสดงนิมิตให้เห็นว่า เป็นผู้หมดความกังวลห่วงใย เมื่อถึงเวลาธาตุขันธ์ท่านจะแตกสลายตายลงไป ท่านก็ไม่มีความสะทกสะท้านหวั่นไหว เป็นผู้มีความคงที่สมบูรณ์ด้วยจิตวิมุตติ เห็นอโลกสมมุติทั้งหลาย

เทพขอพึ่งธรรม

ท่านเล่าว่าทุกครั้งที่มาเจริญวิปัสสนาที่เขาคาญ้อยยังมีพวกกายทิพย์ เทพ พรหม อันเป็นภพภูมิเบื้องบนมาปรากฏให้เห็นเสมอ บางท่านมาขอพึ่งธรรม บางท่านมาแสดงฤทธิ์ให้เห็นประจักษ์ถึงบุญญาภิสมภาร และบางท่านแสดงการจุติคือการอุปบัติเกิดและวิบัติแห่งเทพยดา เป็นจุตินิมิต ให้ทราบล่วงหน้า เทพนั้นถึงคราวจะวิบัติ ย่อมมีเหตุอาเพศวิปริตเป็นนิมิตเตือนล่วงหน้า คือ ย่อมเห็นดอกไม้ทิพย์เครื่องประดับสำหรับองค์อันอยู่ในวิมานของตนเหี่ยวแห้งและไม่หอม ผ้าทิพย์ก็เศร้าหมอง ไม่รุ่งเรืองสดใส เมื่อถึงกาลวิบัติเทพที่เคยสุขรื่นเรริงบันเทิงใจด้วยการสรวลทักทายสมบัติ แต่เมื่อถึงคราวจะพลัดพราก ก็หาความสุขทิพย์สมบัติมิได้ อาสนะที่แท่นบรรทมอันแสนสุขก็ร้อนลุกเป็นไฟภายใน กายของเทพนั้น ย่อมเหี่ยวแห้งเศร้าหมองลง หารัตมิดังก่อนมิได้ ให้เห็นตื้นเขินเยือกเย็นเนื้อตัวดินมือนมีความกระวนกระวายใจ

เมื่อนิมิตปรากฏเตือนเทพที่หมดบุญที่จะเสวยดังนี้แล้ว เทพยดาทั้งหลายที่รักใคร่กัน เทพนารีที่เป็นบาทบริจาริกาสุดที่รักดังดวงใจทั้งใกล้ทั้งไกล ย่อมไปมาหาสู่ตลอดทั้ง ๗ วัน

ให้เกิดความโศกศัลย์ทุกซัโหม่นสนักหนา ต่างร้องไห้ต่อหน้า แล้วสะอึกสะอื้นด้วยคำว่า “เมื่อท่านจุติไปแล้ว ขอจงได้กลับมาเกิดในวิมานอันแสนสำราญนี้เถิด” เมื่อเทพนั้นตายจาก เทวโลกไป แม้แต่เกศาลักเส้นหนึ่งก็ไม่เหลือปรากฏ หายวับไปหมดสิ้น และจักไปอุบัติบังเกิดในถิ่นใดนั้น ก็สุดแต่บุญบาปกรรมของเทพยดานั้นจักชักนำไป นี่แสดงให้เห็นถึงความไม่แน่นอนว่าแม้ในสรวงสวรรค์วิมานชั้นฟ้าที่ผู้คนปรารถนา กันนักหนานั้น ก็ตกอยู่ในกฎไตรลักษณ์ คือไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีใช้ตัวตน

บางครั้งภพภูมิเบื้องต่ำมีภูตผี ลัทธิมนตร์ ชันนิริยภูมิเปรต อสุรกาย เป็นต้น ก็มาปรากฏให้เห็น ด้วยการแสดงผลแห่งกรรมชั่วอันแผ่รื้อนให้ปรากฏสวดยทุกขเวทนาอันร้ายกาจผ่านปีเดือนอันยาวนาน เห็นแล้วทำให้เข็ดหลาบในการทำ ความชั่ว อยากขยันหมั่นสร้าง ความดี เพราะมนุษย์มีวามำนังถึงสุขในโลกมนุษย์เพียงเล็กน้อย เผลอใจไปทำความชั่วนิดหน่อยเมื่อกายแตกดับ กลับไปตกนรกหมกไหม้นานแสนนาน

รับนิมนต์สร้างผ้าน้ำย่อย

บันทึกประวัติวัดผ้าน้ำย่อย.....

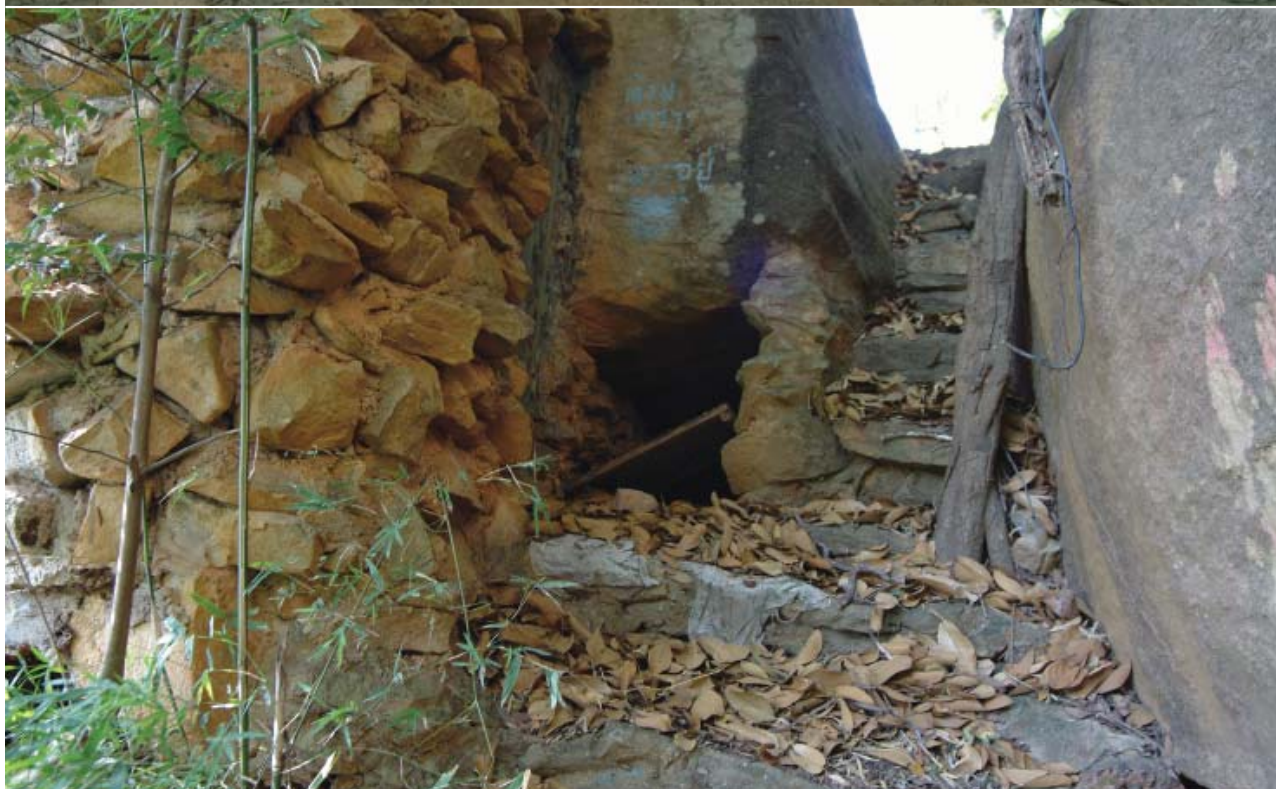
....ในปี พุทธศักราช ๒๕๑๗ ทรัพยากรป่าไม้บนเทือกเขาเขียวกำลังถูกทำลายเป็นอย่างมาก บางกลุ่มก็เข้าไปทำไม้แปรรูปขาย และบางกลุ่มก็เข้าไปทำลายป่า เพื่อใช้พื้นที่ปลูกพืชไร่ เดิมพื้นที่แห่งนี้มีผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์เข้าอาศัยอยู่ปฏิบัติเพื่ออุดมการณ์ เป็นเหตุให้ทางราชการได้พยายามหาวิธีการปราบปรามด้วยวิธีต่างๆ ต่อมาได้พิจารณาเห็นความสำคัญ ของพระพุทธรูปศาสนาว่าพระพุทธรูปศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชนชาวไทยได้

โดยเฉพาะแถบจังหวัดร้อยเอ็ดและจังหวัดใกล้เคียง พระมหาเถระที่ทรงคุณธรรมเป็นที่ประจักษ์ทั้งในหมู่คนดีและคนชั่ว คือ หลวงปู่ศรี มหาวิโร ท่านท่องเที่ยวเดินป่าเหยียบผาเขาแถบนี้ แทบที่จะเรียกได้ว่าหลับตาเดินไปได้ก็ไม่น่าจะมีผิด ท่านท่องเที่ยวภวตามป่าเขาเทือกนี้เหนือจรดใต้ ตะวันตกจรดตะวันออก

๑

๒

๑ ถนนภายในวัดผาน้ำน้อย

๒ ถ้ำที่หลวงปู่ศรีมกขลังในสมัยเริ่มแรกสร้างผาน้ำน้อย แล้วป่วยเป็นไข้มาเลเรียอย่างหนัก

๓

๔

๓-๔ ศาลาการเปรียญขนาดใหญ่ กว้าง ๔๐ เมตร ยาว ๘๐ เมตรที่ผาไต้ย้อย

๑ พระประธาน
ภายในศาลาวัดผาน้ำน้อย

๒ รูปหล่อหลวงปู่ศรี
ภายในศาลาวัดผาน้ำน้อย

ด้วยเหตุนี้ น.อ.ประสิทธิ์ ทองใบใหญ่ รองผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดสมัยนั้น จึงได้ไปกราบนิมนต์หลวงปู่ศรี มหาวิโร เพื่อขอให้ท่านได้พิจารณาตั้งวัดเป็นถาวรขึ้นบริเวณเขาผาน้ำน้อย เพื่อจะได้ใช้สถานที่ปฏิบัติธรรม และอบรมสั่งสอนศีลธรรมให้กับประชาชน

หลวงปู่ศรี มหาวิโร เมื่อท่านพิจารณาถึงเหตุผลต่างๆ แล้วเห็นว่า สมควรเป็นอย่างยิ่งที่สถานที่อันเป็นมหามงคลสำหรับชีวิตรอนแรมดุจดั่งของท่านแห่งนี้ จะได้จัดตั้งเป็นวัดโดยถาวร ท่านจึงจัดสร้างวัดบริเวณเชิงเขาก่อนชื่อว่า “วัดผาน้ำทิพย์เทพประสิทธิ์วนาราม” (ผาน้ำน้อย) ตั้งอยู่บ้านโคกกลาง ต.โคกสว่าง อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด ถนนสายหนองพอก - เลิงนกทา ห่างจากอำเภอนองพอก ๑๓ ก.ม.

ท่านได้ส่งพระมาจำพรรษา ๕ รูป โดยมีหลวงปู่บุญศรี ญาณธมโม เป็นหัวหน้า เริ่มแรกเนื้อที่ของวัดมีประมาณ ๕๐,๐๐๐ ไร่ (ภายหลังเพิ่มเป็น ๑๓๐,๐๐๐ ไร่) ได้ปลูกต้นไม้ ขึ้นเสริมอีกบนยอดเขา ๓๐๐,๐๐๐ ต้น

สมัยนั้นการขึ้นลงต้องไต่ไปตามซอกหินไม้ดิบได้ ป่าไม้อุดมสมบูรณ์มาก การเดินจากตีนเขาถึงผาน้ำย้อยใช้เวลาประมาณ ๓๐-๔๐ นาที การเดินทางจะไปที่บ้านโคกกลาง ระยะทางไปกลับประมาณ ๖ กิโลเมตร

หลวงปู่ศรี ท่านชอบมาพักอยู่ตามถ้ำบริเวณผาน้ำย้อยนี้ พระเถระก็พักอยู่ตามบริเวณเทือกเขาตลอดแนวเขา อาศัยซอกหินเงื้อมหินเป็นที่พักภาวนา

ในคราวนั้นท่านป่วยเป็นไข้มาเลเรื่อยอย่างหนัก ท่านไม่ยอมทานยาหรือไปหาหมอ อาหารท่านก็ไม่ฉัน ใช้ธรรมโอสธรักษา คณะศิษย์ทั้งหลายต้องพยายามอ่อนน้อมท่านไปรักษาเนื่องจากชราภาพอายุมากแล้ว ท่านก็ยังอยู่ยออยู่นาน ทนต่อการวิงวอนของคณะศิษย์ไม่ได้ ถึงจะยอมไป แม้อายุย่างเข้าสู่วัยชราแต่ความเพียรความเด็ดเดี่ยวไม่เคยย่อหย่อนลงเลย และท่านก็สอนพระเป็นธรรมกถาเตือนใจเสมอว่า

“การที่คนเราจะมีบุญวาสนาได้นั้น ต้องเป็นผู้ลงมือทำดีเอง การที่เราจะหมดบุญวาสนานั้น เพราะลงมือทำชั่วเอง ความมีบุญวาสนาหรือความไม่มีบุญวาสนา ใครทำให้ใครไม่ได้ เหมือนดอกและผลของ

ต้นไม้ ย่อมเจริญเพราะอาศัยดินดี บุญกุศลคุณงามความดี ย่อมเจริญงอกงามได้ก็เพราะคบหาคนดีและสร้างความคิดดี ฉะนั้น ป่าเปลี่ยวเป็นที่ไปของฝูงเนื้อ กลางหาวเป็นที่ไปของฝูงนก การสิ้นความกำหนดเป็นเป้าหมายของธรรมะ พระนิพพานเป็นที่ไปของพระอรหันต์”

ท่านเป็นแบบอย่างแก่สานุศิษย์ไม่เคยท้อไม่เคยท้อหว่นในการสร้างคุณความดีและคุณประโยชน์ทุกประเภท แม้พระพุทธรูปหินทรายมีน้ำหนักหลายตันที่มีศรัทธาสว่างถวายท่านเองนำพาญาติโยมจำนวนมากช่วยกันชักลากจากบริเวณเชิงเขาขึ้นไปประดิษฐานบนหน้าผาน้ำย้อยอันสูงชันได้อย่างน่าอัศจรรย์

ผาน้ำย้อยจุดที่มีน้ำไหลซึมหยดอยู่ตลอดเวลา หรือเรียกอีกอย่างว่าผาน้ำทิพย์

พระพุทธรูปภายในถ้ำผาน้ำย้อย

ในสมัยนั้นการก่อสร้างเสนาสนะต่างๆ มีศาลาเป็นต้น เป็นไปด้วยความยากลำบาก น้ำก็แห้งแล้ง ท่านสร้างสระน้ำใหญ่ ศาลานั้นใช้เวลาในการก่อสร้างประมาณ ๑ ปี โดยท่านเน้นหนักเรื่องหลังกว้างใหญ่เพื่อรองรับน้ำสำหรับอุปโภคบริโภคเป็นสำคัญ แม้ว่าคุณจะไม่เคยอยู่จำพรรษา ณ สำนักแห่งนี้ แต่ท่านก็ให้ความสำคัญสำนักแห่งนี้ไม่น้อยไปกว่าสำนักใหญ่วัดป่ากุง

สถานที่สำคัญมีดังนี้คือ

๑. ผาน้ำย้อย ซึ่งมีน้ำไหลหยดย้อยตลอดปี
๒. พระประธานที่ศาลาใหญ่ ขนาดหน้าตักกว้าง ๑๐๑ นิ้ว
๓. ถ้ำผาน้ำย้อย
๔. น้ำตกเช่น คำช้างจก, คำจึก, คำยู่ส้าว
๕. หน้าผาบนผาน้ำย้อย สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้กว้างไกล

ถูกวางระเบิด/วาจาศักดิ์สิทธิ์

การสอนประชาชนญาติโยมท่านเน้นหนักเรื่องศีล ๕ เป็นสำคัญ โดยเฉพาะประเพณีทางภาคอีสานเมื่อมีงานเทศกาลสำคัญมักตีฆ้องมโหรีเข้ามาในวัดโดยไม่เกรงกลัวต่อบาปในกรณีนี้ท่านจะห้ามเป็นพิเศษ ท่านบอกว่าวัดนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ควรตีฆ้องมโหรีเข้ามาในวัด เล่ากันว่า ...มีชายคนหนึ่งไม่เชื่อฟัง ตีฆ้องมโหรีเข้ามา แล้วก็พูดจาทำร้ายท่านและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ปรากฏว่าวันนั้นอากาศแห้งแล้งแดดร้อนเปรี้ยง ๆ ไม่มีเค้าฟ้าเมฆฝนฟ้าได้ผ่าเปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง! ลงมาลงกระหม่อมของเขา เขาล้มพับตัวตายลงไปต่อหน้าคนทั้งหลาย ตั้งแต่นั้นมาไม่มีใครกล้าตีฆ้องมโหรีเข้าไปในผ้าน้ำย้อยอันศักดิ์สิทธิ์นั้นอีกเลย

ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ - ๒๕๒๘ ท่านได้เป็นประธานอำนวยการจัดสถานที่รับรองการประชุมพระสังฆาธิการ ภาค ๘-๙-๑๐ (ธรรมยุต) และท่านได้เริ่มโครงการ เทอดพระเกียรติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ โดยร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยจะปลูกต้นไม้ที่เกี่ยวกับพุทธประวัติ ไม่เกี่ยวกับวรรณคดีไทยและไม้สมุนไพร ปลูกบนหลังเขาเขียว (ผาน้ำย้อย) รวมเป็น ๙๐๐ ไร่ เป็นที่ทราบกันดีว่า เมื่อมีคนดีก็ต้องมีคนร้าย เมื่อเป็นพระก็ต้องมีมารผจญ วันนั้นอากาศร้อนอบอ้าว ใบบนไม้ไร่สายลมโบกสะบัด ต่อมาอีกไม่นานนัก สายฝนก็ค่อยโปรยลงมา และโปรยลงมาอย่างหนักแทบลืมหูลืมตาไม่ขึ้น พวกพระเถร แม่ชีตลอดจนชาวบ้านเป็นจำนวนมากที่มาาร่วมกันปลูกป่าต่างวิ่งเข้าหาที่พักกำบังกันพลันในเย็นวันนั้นหลวงปู่ศรี ท่านสั่งกำชับทุกคนว่า **“ให้ภาวณา อย่าพากันนอน”**

พระรูปหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์ เห็นท่านสั่งกำชับเชิงเป็นห่วงเป็นใยมากกว่าวันก่อนๆ เกิดสงสัยสงสัยว่า “จะเกิดอันตราย” กราบเรียนท่านว่า “เกรงว่าจะเกิดอันตราย ขอให้ท่านเรียกตำรวจมาอารักขาด้วย เพราะว่าเราปลูกป่าขัดผลประโยชน์กับพวกทำลายป่า และคนพวกนี้เดิมก็เป็นคอมมิวนิสต์ มีจิตใจโหดร้ายและมีอาวุธสงคราม”

สถานที่ที่ถูกขว้างระเบิด

(องค์ชายกำลังพนมมือ) สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร

ท่านก็ตอบว่า “ฮือ..มันไม่เป็นอะไรหรอก” แล้วท่านก็เดินทางกลับวัดป่ากุง
คืนนั้นเวลาสามทุ่ม ก็เกิดระเบิดขึ้น เสียงดังตูม! ตูม! เสียงดังลั่นสนั่นป่า ทุกคนต่าง
ตกใจ จอบเสียม เครื่องใช้ไม้สอย ต้นไม้ทะลุไปหมด หลังจากที่พักปรุปรุนไปทั่ว แต่ไม่มี
ใครเป็นอะไรเลย เหมือนที่ท่านบอกไว้ไม่มีผิด “ไม่เป็นอะไรหรอก”

พวกเจ้าหน้าที่ไปถามท่านว่า “หลวงปู่ จะให้จับไหม”

ท่านบอกว่า “ไม่ต้องไปจับเขาหรอก กรรมใครกรรมมัน”

เขาเรียนถามท่านว่า “จะอย่างไรดี เขาจะมาระเบิดเรา”

ท่านบอกว่า “เฮ้อ! เขาอยากระเบิดก็ปล่อยให้เขาระเบิดไปสิ ถ้ามันจะระเบิดมันก็
ระเบิดเอง แต่ถ้ามันจะไม่ระเบิดมันก็ไม่ระเบิดเอง เป็นเรื่องของมัน ตอนที่มันระเบิดก็มี
ตอนที่มันดับก็มี จะไปกลัวตายทำไม ไม่ถึงคราวตายมันไม่ตายหรอกคนเรา ไม่ถึงคราวแตก
มันก็ไม่แตกเหมือนกันระเบิด” พวกเจ้าหน้าที่ฟังแล้วก็หัวเราะกันใหญ่

เรื่องราวตอนที่มีคนไปขว้างระเบิดที่ผาณ้าย้อย ท่านเมตตาเล่าให้พระใกล้ชิดฟังตอน
หลังว่า “จริง ๆ แล้วจะทำไมให้มันระเบิดก็ได้ แต่ถ้าทำไมให้มันระเบิด เขาจะหาว่าระเบิด
ด้าน เดียวเขาจะเอามาเขวี้ยงใหม่ ก็เลยปล่อยให้มันระเบิด” นี่เป็นความอัศจรรย์อย่างยิ่ง
สำหรับญาติโยมหรือพระเถระที่อยู่ในเหตุการณ์ ทุกคนต่างชื่นชมยกย่องในบุญบารมีของ
ท่านที่คุ้มครอง

ในเรื่องวาลิทธินี้ ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร
ท่านมักกล่าวยกย่องหลวงปู่ศรี ว่า “ศรีปากเข็ด” คือมีวาลิทธิ พุทอะไร ทำอะไร สำเร็จ
ทุกอย่าง

วัดเจติยชัยมงคล

วัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

บันทึกประวัติวัดผาน้ำน้อย ได้กล่าวไว้ว่า....

“หลวงปู่ศรี มหาวิโร ได้ก่อสร้างวัดผาน้ำน้อยสำเร็จตามความมุ่งหมายทุกประการ เป็นประโยชน์ใหญ่แก่คณะสงฆ์ทางภาคอีสาน ทั้งฝ่ายปริยัติและฝ่ายปฏิบัติ

...เมื่อวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีฉลู ตรงกับวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นวันรวมภิกษุสามัคคีที่วัดป่ากุง พระอุดมสังวร-วิสุทธิเถร (ศรี มหาวิโร) ได้ปรารภกับที่ประชุมคณะศิษยานุศิษย์ว่า

“ได้รับพระบรมสารีริกธาตุ จากประเทศศรีลังกาเป็นกรณีพิเศษ และมาพิจารณาเห็นว่าครูบาอาจารย์สายอีสานผู้มีความรู้ระดับนักปราชญ์และปฏิบัติชอบระดับสัมมาปฏิบัติ ได้ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติและพระศาสนาเป็นจำนวนมาก สมควรสร้างถาวรวัตถุสำหรับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ อัฐิธาตุ รูปเหมือนของครูบาอาจารย์เหล่านั้น เพื่อเป็นศูนย์กลางแก่ผู้มาศึกษาและสักการบูชา และเห็นว่าควรสร้างที่วัดผาน้ำน้อย”

หลวงปู่ศรีท่านได้ปรารภการสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคลไว้อีกตอนหนึ่งว่า...

“การสร้างเจดีย์ที่ผาน้ำน้อย ประชุมร่วมกันว่า จะมีการก่อสร้างเจดีย์ขึ้น ก็เนื่องจากหมู่คณะทั้งหมดในภาคอีสาน ๔ ภาค เจ้าคณะภาค รองเจ้าคณะภาค และเจ้าอาวาสทุกวัดจะได้ไม่ไปใช้แห่งอื่น ซึ่งมีความเห็นพร้อมให้เอาวัดผาน้ำน้อยเป็นศูนย์กลางในภาคอีสาน พระธาตุพนมนั้นก็อยู่ไกลเข้าไปทางฝั่งลาวนั้น ก็เลยมาเห็นดีที่ผาน้ำน้อย แต่แรกก็เกิดขึ้นด้วยอำนาจของ

หมุ่มคณะสงฆ์ในภาคอีสาน คนเขาคงไม่เข้าใจกัน คงนึกว่าทางวัดสร้างเอง แต่เรานั้นสร้างในนามของหมุ่มคณะนะ ไม่ทำเฉพาะวัดเราวัดเดียว ทำแล้วมันก็เป็นส่วนรวมโดยเฉพาะในด้านพระพุทธศาสนา ก็ทั่วกันไปหมด ใครได้สร้างประโยชน์ส่วนรวม จะเป็นบันไดหรือหนทางนำไปสู่ความสุขความเจริญ ผลของการกระทำทั้งหลายนี้มันจะกลับมาสู่ตัวเราทั้งนั้น ไม่ได้หนีไปทางอื่น ทำให้คนอื่นจริงอยู่แต่มันจะกลับมาหาเรา การกระทำทุกอย่างก็เป็นผลประโยชน์แก่ตัวของเราเองนั่นแหละ ท่านไปอยู่ให้เกิดบุญกุศลเฉย ๆ ฉะนั้นการกระทำเหล่านี้จะเป็นบันไดที่จะเดินไปสู่ความสุขชั้นสูง”

ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ ท่านได้ประชุมคณะกรรมการก่อสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคล โดยท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ทรงเป็นประธานฝ่ายบรรพชิต และพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ผู้บัญชาการทหารบก และรักษาการผู้บัญชาการทหารสูงสุด เป็นประธานกรรมการก่อสร้างเจดีย์

- ๑ พระบรมสารีริกธาตุจากประเทศศรีลังกา
- ๒ สมเด็จพระสังฆราชศรีลังกาประทานพระบรมสารีริกธาตุแก่หลวงปู่ศรี มหาวีโร ที่ประเทศศรีลังกา
- ๓ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เป็นตัวแทนของพุทธบริษัทสี่ อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นสู่พระมหาเจดีย์ชัยมงคล

ศิลปะร่วมสมัยระหว่างภาค กลางและภาคอีสาน

พระมหาเจดีย์ชัยมงคล เป็นเจดีย์ขนาดใหญ่ ความกว้าง-ความยาว ๑๐๑ เมตร ความสูง ๑๐๙ เมตร สร้างอยู่บนเขาเขียว มีเนื้อที่ ๑๐๑ ไร่ แวดล้อมไปด้วยธรรมชาติที่สวยงาม บนหลังเขามีสภาพเป็นป่าดงดิบ เต็มไปด้วยป่าไม้นานาพันธุ์ รอบภูเขา มีลักษณะเป็นหน้าผาสูงชันคล้ายกำแพงธรรมชาติ โอบล้อมไว้ จึงเสริมให้องค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคล สูงโดดเด่นสวยงาม สามารถมองเห็นได้แต่ไกล หลายกิโลเมตร สร้างความเลื่อมใสศรัทธาแก่ผู้พบเห็นสักการะ เกิดความซาบซึ้ง ที่ในความสวยงาม ยิ่งนัก

องค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคล เป็นศิลปะร่วมสมัย
ระหว่างภาคกลางและภาคอีสาน เป็นศิลปะกลมกลืน
ระหว่างพระมหาปฐมเจดีย์และพระธาตุพนม เป็น
แนวศิลปะกลมกลืนยืนบนลวดลายสี่ชั้นหลากหลาย
สวยงามตามแบบสมัยใหม่ครบถ้วน องค์พระมหา
เจดีย์ชัยมงคลเป็นเจดีย์องค์ใหญ่สูงตระหง่านภูมิฐาน
รายล้อมด้วยเจดีย์บริวารทั้ง ๘ ทิศ เรียงรายด้วย
วิหารคตรอบองค์พระมหาเจดีย์ไว้อีกชั้นหนึ่ง ความ
ยาว ๓,๕๐๐ เมตร คลุมพื้นที่ ๑๐๑ ไร่ รูปทรง
พระมหาเจดีย์ชัยมงคลเป็นรูป ๘ เหลี่ยมใหญ่โตมาก
แบ่งเป็น ๗ ชั้นตามลำดับ เพื่อบูชาจุดหมายต่างๆ
ดังนี้

พระมหาเจดีย์ชัยมงคล

หลวงปู่ศรี มหาวิโร พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี

ทัศนียภาพต่างๆ ของพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

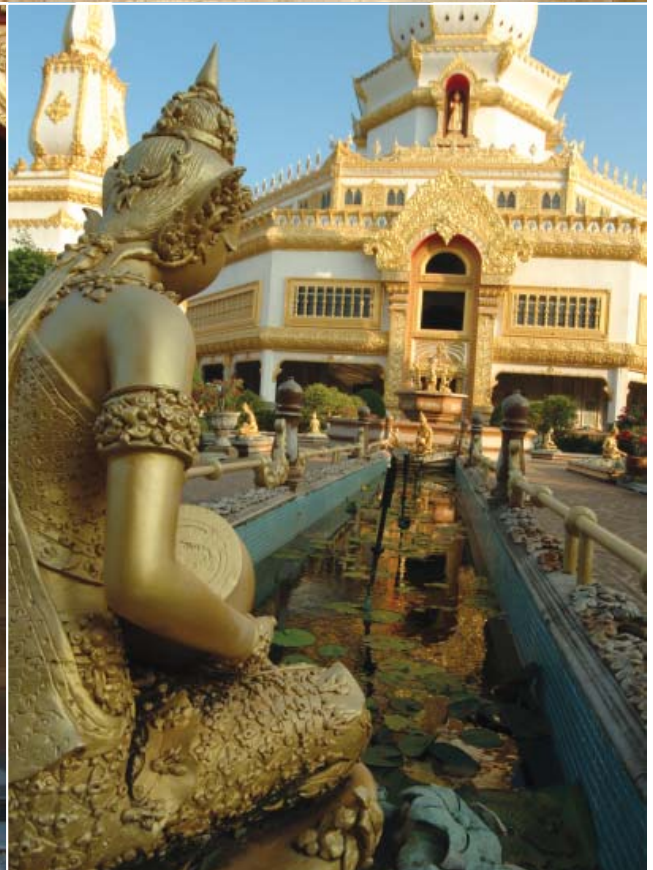
ทัศนียภาพต่าง ๆ ของพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

ทัศนียภาพต่าง ๆ ของพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

ทัศนียภาพต่าง ๆ ของพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

ภายในพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

ชั้นที่ ๑ เป็นห้องโถง กว้างใหญ่ โอ่อา สำหรับการประชุมต่างๆ รอบฝาผนังด้านในจารึกนามผู้บริจาคสมทบทุนก่อสร้าง เสา กรอบมุมประตู หน้าต่าง เพดาน วิจิตรด้วยลวดลายหลากหลายสวยงาม

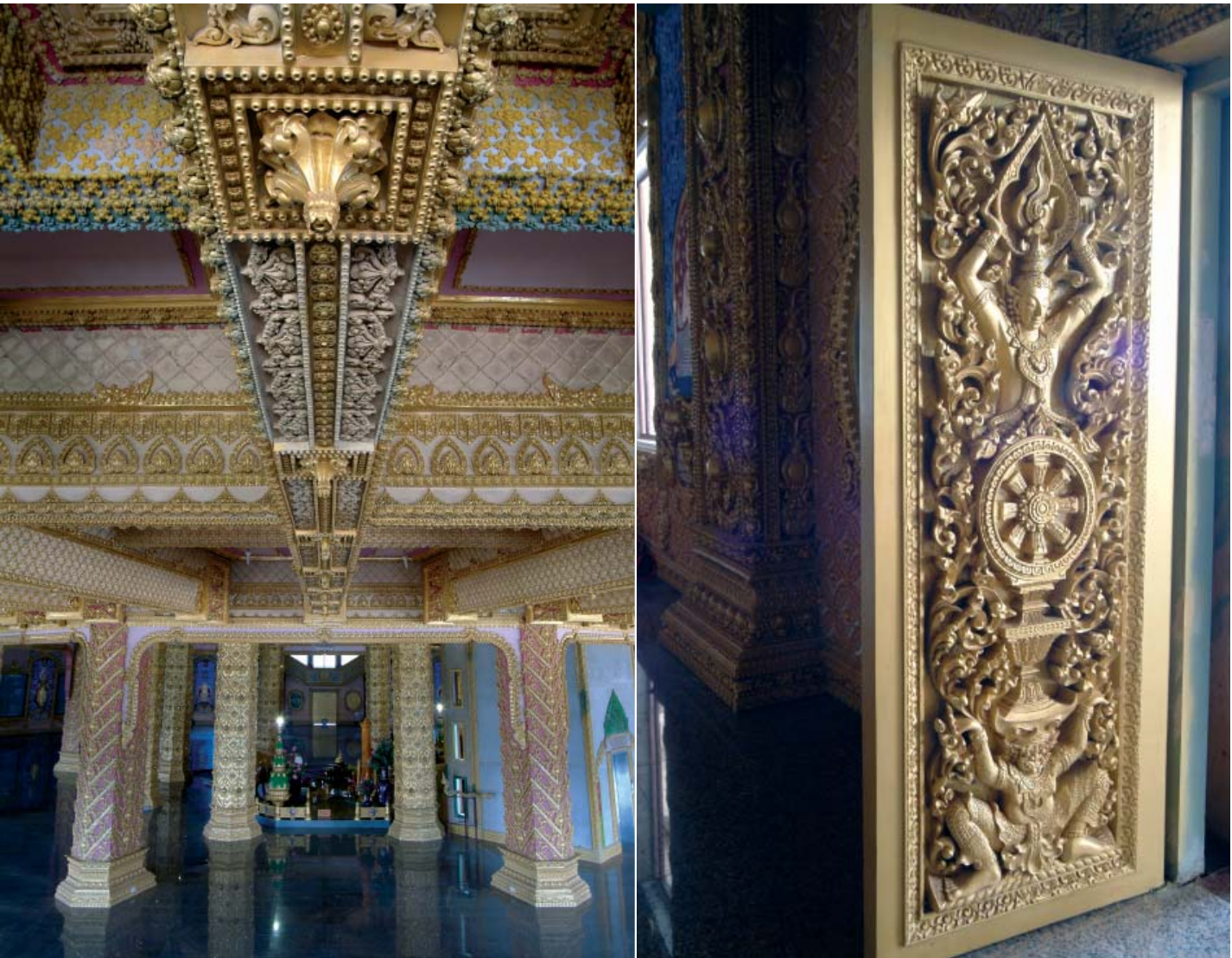
ชั้นที่ ๒ จัดเป็นห้องประชุมขนาดใหญ่สำหรับประชุมปฏิบัติธรรมพระสังฆาธิการ หรือการสัมมนาทั่วไป ฝาผนังทุกด้านติดตั้งรูปพุทธประวัติ ทศชาติ ศิลปวิจิตรกรรม ออกแบบลวดลายไทยทรงอีสาน กรอบขอบริม คาน เพดาน ดาดฟ้า เติมไปด้วยความงาม วิจิตรตระการตา ประดับตกแต่งด้วยสีทองทั้งทองแท้ ทองบรอนซ์ สลักสีธรรมชาติเกือบทุกสี มีสีฟ้า สีเขียว สีชมพู เหลือง กาบบัวหงายบัวคว่ำ ลายไทย รองรับ โยงใยเต็มทุกซอกทุกมุม ตกแต่งอย่างงดงามทั้งสิ้น มีรูปเทวดาต่างๆ ชูตาลปัตรทรงดอกไม้ เรียงรายตามแนวต่ำจากเพดานตลอดแนว มองโดยรอบแล้วเหมือนอยู่ในวิมานแดนสวรรค์

ชั้นที่ ๓ เป็นที่ประดิษฐานพระคณาจารย์ ปราชญ์อีสานในอดีต เป็นรูปเหมือน สลักด้วยหินอ่อน และหุ่นรูปเหมือนพระสุปฏิปันโนทั้งหมดให้ครบ ๑๐๑ องค์ วิจิตรกรรมทุกแห่งทุกมุม จากดาดฟ้าถึงพื้นล้วนแต่สวยงามทั้งสิ้น

ชั้นที่ ๔ จัดไว้เป็นพิพิธภัณฑ์สถาน แสดงวัดวาอาราม ตลอดจนสถานปฏิบัติสมถวิปัสสนากัมมัฏฐานที่หลวงปู่ศรี มหาวิโร เคยบำเพ็ญมาตลอดหลายพรรษา พร้อมผลงานต่างๆของท่าน โดยเฉพาะเพื่อประกาศให้โลกรู้ซึ่งถึงบุญญาบารมีของหลวงปู่ศรี มหาวิโร บนกรอบระดับหน้าต่างใหญ่ๆทั้ง ๔ ด้าน จัดเป็นที่สถิตย์ของพระพุทธรูปเจ้าสี่ปรารค์ พระพุทธรูปทั้ง ๔ องค์ สูง ๕ เมตรครึ่ง

ชั้นที่ ๕ อยู่เหนือสุดบันได ๑๑๙ ชั้น เป็นห้องโถงรูประฆังทองคำ ๘ เหลี่ยม ๘ ทิศ แต่ละมุมเหลี่ยม

ภายในพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

วางรูปลายไทยแนวตั้ง มองคล้ายด้ามกริชหรือทรงโคมไฟ ดอกบัวตูมตรงกลาง เพดานเป็นศูนย์กลางกลับบัวคว่ำ ประดับด้วยทองคำแท้ลดลายระยิบระยับเพื่อรองรับโคมไฟทองคำ ตรงกลางห้องเป็นเจดีย์เล็กที่มีลดลายวิจิตรพิศดาร เพื่อเป็นที่ประดิษฐานองค์พระบรมสารีริกธาตุองค์มิ่งมหามงคลของพระมหาเจดีย์ องค์เจดีย์เป็นรูประฆังทองหรือบัลลังก์ทอง บนฐาน (ซุกชี) ซ่องลมแต่ละด้านของห้องโถงมีรูปดอกบัวตูมใหญ่ มีลายไทยครอบทุกกรอบทอง ซึ่งความงดงามนี้เกินจะบรรยายเป็นอักษรศิลป์ได้ โดยเฉพาะช่วงลานผนัง ๘ ทิศ ภายในกรอบลายไทยทองคำนั้นระบายด้วยสีอ่อนๆ ทั้งสีฟ้า สีขาว เจือสีเทาจาง หากต้องด้วยแสงไฟสลัวหรือแสงแดดอ่อนๆ ตอนรุ่งอรุณ จะมองดูคล้ายห้องฟ้าโปร่งในราตรีอันมืดมิด

เมืองบนของโดมชั้น ๕ แบ่งเป็นชั้นที่ ๖-๗ แต่ไม่มีทางขึ้น เพราะป้องกันคนคิดผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สินอันล้ำค่า จึงสร้างเป็นเพียงองค์เจดีย์อันแข็งแรง ปริมาตร เพื่อเป็นฐานรองรับยอดเศวตฉัตรทองคำแท่นัก ๔,๗๕๐ บาท หรือประมาณ

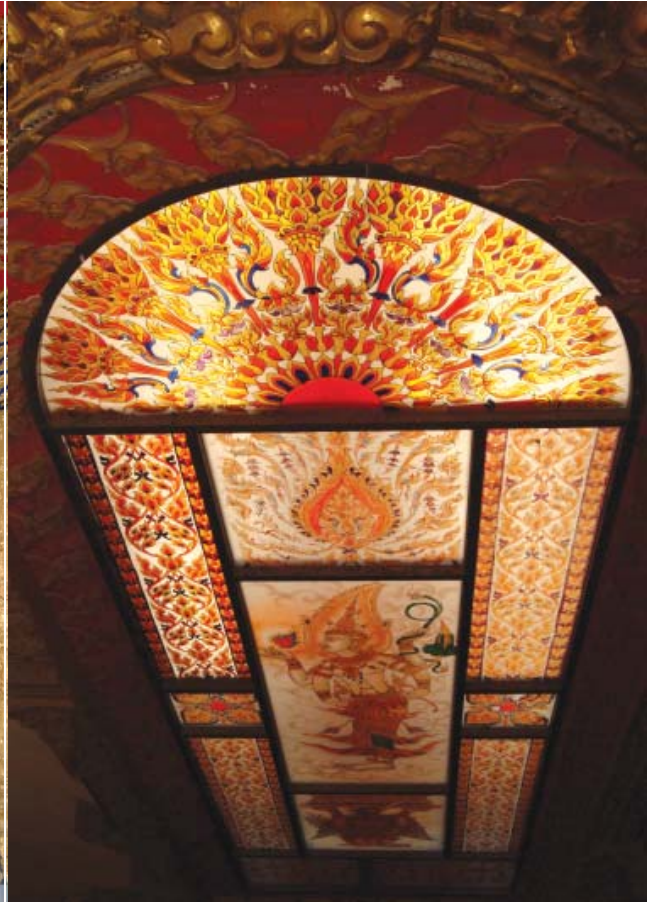

ภายในพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

ภายในพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

เจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุประดิษฐานอยู่บนชั้นที่ ๕ ของพระมหาเจดีย์ชัยมงคล

๗๒ กิโลกรัม มูลค่ากว่า ๒๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท (มูลค่าในขณะนั้น) ด้วยบุญญาบารมีอันเหลือล้นของหลวงปู่ศรี มหาวิโร ทำให้การดำเนินงานทุกอย่างสำเร็จไปด้วยดี โดยมีโยมอุปถัมภ์ คือ **คุณยายจินตนา ไชยกุล คุณวาสนา ธารวานิช คุณชัช ธารวานิช และคุณวรยุทธ์ เจียรพันธุ์** เป็นกำลังศรัทธาใหญ่ พร้อมทั้งศรัทธาชาวพุทธทุกหมู่เหล่า

ทุนการก่อสร้างทั้งหมดจะทำให้เสร็จสมบูรณ์จริงคงต้องใช้งบประมาณ ๒,๐๐๐ - ๓,๐๐๐ พันล้านบาท ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ที่ยังมีได้ปลุกฝังบารมีของตนไว้ ขอเชิญร่วมทำบุญได้ตลอดเวลา หากมีโอกาสขอเชิญไปสักการะบูชาพุทธบูชาสถานแห่งใหม่ พระมหาเจดีย์ชัยมงคลที่วัดผาน้ำทิพย์ (ผาน้ำน้อย) ด้วยตัวเอง

โดยสรุปแล้ว พระมหาเจดีย์ชัยมงคลแห่งนี้จะเป็นศูนย์รวมทางด้านจิตใจ สร้างศรัทธาในพระพุทธศาสนาของประชาชนทุกหมู่เหล่า เป็นศูนย์กลางการฝึกอบรมสมถวิปัสสนากรรมฐาน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา ทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับชาติ เป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนา ดำรงวัฒนธรรมอันดีงาม รวมทั้งเป็นแหล่งอนุรักษ์ ทรัพยากรสัตว์ ป่าไม้ และสิ่งแวดล้อมของธรรมชาติ เพื่อสาธุชนรุ่นหลังได้ภาคภูมิใจในมรดกอันล้ำค่ายิ่งนี้ตราบชั่ววันรันดร์ ●